

Brúkið jólini til tað góða

Nú eru jól. Seinastu vikurnar hefur jólastákan, jólapynt, jólatiltøk og jólatónleikur sett dám á okkara samfelag og gerandisdag. Og nú kemur alt í hæddina við sjálvum jólahaldinum, sum er beint fyri framman.

Tað verður stundum funnist at jólahaldinum, at vit gera ov nógv burtúr, at vit krevja ov nógv av okkum og øðrum, og at alt er blivið so handilsligt, at veruliga jólahaldið og jólagleðin druknar í øll hesum.

Men tað er væl upp til okkum sjálvi at gera av, hvussu vit halda jól. Krøvini eru har, jú, og stundum verður nógv kravt og forvæntað, men taka vit ikki sjálvi ábyrgdina av okkara jólahaldi, er vandi fyri, at vit fáa eini strævin jól.

Okkum nýtist ikki at taka jólini fyri meira, enn tey eru, men hinvegin eru

jólini eitt gylt høvi at brúka til nakað meira enn gerandisknoss, skundmiklar máltíðir og sjálvsrøkt.

Á jolum leiða allir vegir heim. Tradiónir, minni og familja hanga óloysiligt saman við okkara jólahaldi, og líkamikið, hvussu okkara støða er hesi jólini, kunnu vit ikki renna undan hesum. At jólatíðin eisini leggur upp til, at vit minnst tey gloymdu, tey einsomu og tey vilstu ger bara, at týðningurin og virðið í jólahaldinum veksur.

Sjónleikarin og tónleikarin Dale Evans helt fyri, at jólini eru kærleiki í verki. Og vónandi er tað soleiðis hjá okkum, at vit geva menniskjaligan hita rundan um okkum, eru góð við okkum sjálvi og tey rundan um okkum, og njóta løturnar hesa deiligu ársins tíð.

Í hesum jólablaði bjóða vit tykkum

samrøður, góð ráð og og siðsøguligt tilfar. Vit hava verið á vitjan hjá landsins leiðara og fingið hann at siga frá, hvussu hann upplivir sín leiklut sum lögmaður, hvør persónligi kostnaðurin er av starvinum, og hvussu hann upplivin ágangin, sum hann ofta er fyri. Vit hava eisini vitja eina familju, sum herfyri mátti fara til Danmarkar við sjúka barninum, sum komandi árin skal hava viðgerð fyri blóðkrabba. Harafturat siga vit søguna um álvarsamar bátsvanlukkur í Norðoyggjum fyri hundrað árum síðani, og vit geva góða ráð til tína jólastákan og jólakeyp.

Við hesum blaði ynskja vit øllum okkara lesarum eini gleðilig jól og eitt gott nýggjár!

Sosialurin

Jólaklumma

Inna Törnroos

Tín heilsan kann gera munin

Í desember 2003 sat 38-ára gamla Joyce Vincent framman fyri sjónvarpinum og pakkaði jólagávur inn. Løtu seinni sakk hon niður í sofuna og doyði.

Ongin saknaði hana, tá hon ikki kom at halda jól, ongin saknaði hana heldur, tá páskirnar komu. Tað skuldi ganga heili trý ár til hann, sum hon leigaði frá, breyt hurðina upp og fann Joyce.

Joyce búði í London, og nú er ein filmur gjørdur um hennara lögna lív, har gamlir vinir sita sum spurnartekin. Hvussu kundi hetta henda? Hvar er heimurin ávegis? Hví saknaði ongin av okkum Joyce?

Hetta kann ikki henda í Føroyum, hugsa vit ivaleyst. Og nei, eg vænti faktiskt ikki, at hetta kann henda í Føroyum, sum nú er. Tí er tað nakað, sum er jaligt við Føroyum, so er tað, at fólk duga rættiliga væl at síggja hvørt annað.

Men samstundis haldi, eg at vit skulu lata lagnuna hjá Joyce verða ein áminning. Tí hendan tíðin, vit liva í, har selfies og statusar á Facebook er tað, sum nógv av okkum ganga høgt upp í, og egoið er meiri dyrkað enn nakran-tíð, so er vandi fyri, at vit ikki hugsa um tey, sum kanska ikki hava so

nógva familju og vinir rundan um seg.

Ongin helt, at Joyce Vincent var einsamøll, hon goymdi tað við einum smílandi andliti, vøkrum klæðum og einari sjarmerandi medferð.

Tey, sum eru einsamøll, skammast yvir sína støðu, og tað ger tað oftani bara verri.

Tí er ábyrgdin eisini okkara, at síggja okkara medmenniskju og bjóða teimum inn í felagskapin. Ein heilsan frá tær er kanska júst tað, tey hava brúk fyri hesi jólini.

Gleðilig jól!